

חג הגאולה

שיחה לי"ב-י"ג תמוז

(מתוך התוועדות י"ב תמוז תשי"ג)

ובמיוחד בעמדנו בעת רצון דימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז:

ע"י עבודתו של בעל הגאולה מתוך מסירת-נפש, נתגלה הענין ד"למען דעת כל עמי הארץ" בי"ב-י"ג תמוז [כפי שהתחיל בי"ב תמוז ונסתיים בי"ג תמוז, והרי עומדים עתה בלילה שמחבר י"ב וי"ג תמוז] – שאפילו אלה שאסרוהו ושפטוהו לעונש מות רח"ל, אבדה ונשברה מציאותם לגמרי ("דעת" מלשון שבירה), עד כדי כך שהוכרחו להתהפך ולשחררו לחפשי באופן שלמעלה מדרך הטבע לגמרי.

והרי דברי צדיקים חיים וקיימים לעד, ואם דבריהם כן, עאכ"כ פעולותיהם, ועאכ"כ הדרך שסללו – דרך נצחית, שבה הולכים, יחד עם התורה הנצחית, ומתאחדים עם הקב"ה, ועי"ז נעשים כל בני ישראל נצחיים.

ומזה מובן שימים אלה הם עת רצון לקבל החלטה טובה להוסיף תוספת כח ועוז בהליכה בדרכיו וקיום תקנותיו, והעיקר, למלא את השליחות שלו, היינו, שכל אחד יפעל בד' אמותיו – שבזה נכללת כל העיר, כיון שע"פ דין נחשבת כל העיר כד' אמות – להחדיר שם את האור שרצה הרבי שיחדירו שם: "נר מצוה ותורה אור", וה"מאור" שבתורה, שזוהי תורת החסידות.

וענין זה צריך כל אחד לפעול בביתו, ואח"כ גם מסביב לביתו, בכל העיר ובכל המדינה,

– הן אם זה המקום שבו דר בקביעות, והן אם זה המקום שנשלח אליו למשך זמן, יום או לילה, שבוע, חודש או חצי שנה, שכן, גם כאשר נדמה לו שזהו ענין של עראי, הרי, כאשר שליחות זו קשורה עם ענין של מצוה, אזי "מצוותי אחשבי" להיות ענין של קבע, כך, שברגע שיורד מהרכבת או מהאירון הרי זה נעשה אצלו דירת קבע –

לעשות שם "דירה" שבה יתמלא רצונו של הרבי, שיהי' מקום חסידי, חי ושמח ("א' חסידישער אָרט, א' לעבעדיקער אָרט און א' פריילעכער אָרט"),

ובמילא יומשך לו גשמיות ביד רחבה – כיון שיזרע שם רוחניות ביד רחבה,

ויזכה (לא רק לזרוע, אלא) גם לקצור, ואח"כ לאפות כו' – כל ל"ט מלאכות דעובדין דחול השייכות ל"סידורא דפת",

וע"י עבודה זו, עלי' נאמר "והי' ביום הששי והכינו גו'" – זוכים "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", במהרה בימינו, ע"י משיח צדקנו.

...

כל ישראל הם מאמינים בני מאמינים בכל י"ג העיקרים, שביניהם גם האמונה בביאת המשיח. אבל אעפ"כ, כדי שהאמונה לא תהי' בבחינת מקיף, אלא תאיר בפנימיות ותפעל בחיי היום-יום במחשבה דיבור ומעשה שיהיו חדורים בהכנה לביאת המשיח – הרי זה ע"י לימוד פנימיות התורה, לימוד תורת החסידות דוקא.

– גם כאשר לומדים חסידות יכול להיות לפעמים שלא יועיל הדבר לפעול שהאמונה בביאת המשיח תחדור בפנימיות, אבל ללא לימוד החסידות בודאי לא יתכן שהאמונה בביאת

המשיח תחדור בפנימיות. וכאשר לומדים חסידות, הרי סוף-סוף פועל הדבר, והיינו, שהולכים ומתקרבים צעד אחר צעד עד שהאמונה בביאת המשיח מתחילה להאיר בפנימיות במוח ובלב, ופועלת במחשבה דיבור ומעשה שהם עיקר הכל.

וכשם שנתבאר לעיל (ס"ל) שעכשיו אין פנאי לויכוחים, אלא לכל לראש צריכים לעשות בפועל – כן הוא גם בנוגע ללימוד החסידות, שעכשיו אין פנאי להתווכח ולהסביר לכל אחד בפרטיות את ההכרח שבלימוד החסידות, אלא צריכים לפעול שלכל לראש יתחילו ללמוד חסידות, וכאשר יתחילו ללמוד – לא על מנת לקנטר ח"ו, אלא כדי לראות מהי תורת החסידות – אזי יקויים "טעמו וראו כי טוב הוי",

– פעם אחת הגיע אדמו"ר הזקן לשקלאב, בתקופה שבה סבלו החסידים רבות מרדיפותיהם של המתנגדים, וכאשר עלה על בימת בית-הכנסת כדי להשיב על הטענות והשאלות שהכינו עבורו, אמר תורה קצרה – כפי שנהג בתקופה ההיא לומר תורות קצרות, וכדרכו – בניגון: "טעמו וראו כי טוב הוי" ... וכשירד מהבימה, רצו אחריו כמה מנינים של אברכים, אשר במשך הזמן נעשו מעמודי החסידות!

צריכים איפוא להשתדל שיתחילו ללמוד תורת החסידות, וכאשר רק יתחילו ללמוד, אפילו באופן של טעימה – "טעמו", אזי יראו – "וראו" – את ה"טוב הוי" שבתורת החסידות, ואשר ללא תורת החסידות אי אפשר לצאת מהבוץ והחושך שבו נמצאים, ולאידך גיסא, גדול כחה של תורת החסידות לפעול גם על מי שרק מתחיל לעסוק בה, כמשל הנכנס לחנותו של בשם, שגם כאשר עדיין לא לקח כלום, קלט כבר ריח טוב.

וכיון שפנימיות התורה היא "טל תורה", "טל שעתידי להחיות בו את המתים", הרי בודאי פועלת היא עצירת המגיפה, ויתירה מזה, שמלכתחילה לא יהי' ענין של מיתה ח"ו,

ועי"ז מקרבים את ביאת המשיח – שהרי "הנה זה עומד אחר כתלנו", ועי"י לימוד החסידות פועלים שיבוא ויתגלה מעבר זה של הכותל, ויוציאנו מהגלות, במהרה בימינו.

...

לאחרי כל העילויים של התוועדות בכלל, ובפרט התוועדות חסידית, ובפרטי פרטיות התוועדות שבה נותנים שבח והודי' להשי"ת על פדייתו של איש כללי וכלל ישראל – יש לזכור שתכלית הכל הוא – פועל ממש, בלימוד התורה וקיום המצוות.

וכשם שבנוגע לנגלה דתורה הרי תלמוד תורה אין לה חליפין, היינו, שאין לך דבר – אפילו דבר היותר נעלה – שבו יכולים לצאת י"ח במקום לימוד התורה, כמו כן – ובמכל שכן וקל וחומר – אין לך שום דבר בעולם שיכול להיות תחליף ללימוד פנימיות התורה, ובמילא, צריך כל אחד ואחת ללמוד חסידות בפועל ממש בכל יום, כל אחד לפי ערכו, מעמדו ומצבו, מתוך תקווה ובקשה מה' יתברך שיתעלה למעמד ומצב נעלה יותר, ואז ילמד תורת החסידות באופן נעלה יותר.

סוף-סוף ילמדו כל בני ישראל תורת החסידות ויהיו חסידים, אבל אנו, שהקב"ה זיכה אותנו שאנו הולכים בראש, בבחינת "החלוץ הולך לפניהם", צריכים לקבוע עתים בכל יום לתורת החסידות, וללמוד בפועל ממש, מתוך ספר או כתב, ובאופן שהלימוד יהי' אליבא דנפשי', שעל ידי זה יתוסף סיוע בכל עניני העבודה שבמשך כל היום, הן בלימוד נגלה דתורה, הן בתפלה, הן בקיום המצוות, וגם בעבודה בעניני הרשות.

יעזור השי"ת שילמדו חסידות מתוך חיות וחום, והלימוד יפעל שיהי' תוספת אור וחום.